

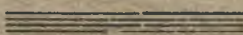

Львів, 15 жовтня 1926

Ціна цього числа 1'70 зол.

ГАРНІ, ТРЕВАЛІ ПАНЧОХИ, РУКАВИЧКИ І ВСЯКІ ТРИКОТАЖІ КУПУЄТЬСЯ
У ФІРМИ

ПФАУ, ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 19

НАЙДЕШЕВШЕ, БО ВХІД ЧЕРЕЗ СІНИ ТЕЛЕФОН Ч. 957

ЗМІСТ 19—20 Ч.:

<p>І. Камінський: Ювілятові Д. Загуд: Друга година ночі Д. Рудня: Дмитро Загуд З українського мистецтва Василь Некрашевич: Чер- нечий скарб Цвинтар мумій Конкурс на найгіршу книжку Б. Лепкий: З циклю „Осінь“ В. Дорошенко: Володимир Гна- тюк З культурного життя України Е. Чайковський: В ледовому підземеллі Чи звірята мають сини? М. Кічура: Все балачки, сьвіт- менти... К. Чічка-Андрієнко Мих. Рудницький: Карикату- рист у карикатурнім середо- вищі</p>	<p>Д. Козій: Метафізика страждання Афоризми Б. Шова В погоні за рекордами Філіателістичні дива Ст. Р. Станде: Баллада про „Не- відомого Жовніра“ Останки варварства Густав аф Гаєрштам: Смерть дитини Роковини найбільшого міста Найстарший календар світу Каблева телеграма і радій Загадочне зникнення мумії Ворог людства Ж. Санд: Мада Фадета</p> <p style="text-align: center;">ІЛЮСТРАЦІЇ:</p> <p>О. Кульчицька: Осінь Михайло Грушевський Дмитро Загуд Амааторський гурток в Лісниках</p>	<p>В. Касіян: Ілюстрація „ В нічному захисті „ Автопортрет „ Два робітники Володимир Гнатюк В. Гнатюк на смертній постелі Дорога до печери в Добшні Ледовий стовп у печері Велика саля К. Чічка-Андрієнко О. Сорохтей: В. Барвінський „ О. Новаківський „ М. Рудницький „ Ст. Балеї Фотографічний трік Український Ярмарок у Станисла- вові [3 ілюстр.] Посвячення будинку Чит. „Просві- ти“ на личаківському передмі- у Львові З культурного життя села [2ілюстр.]</p>
--	---	---

Л. ТАРЕТІ

Ред. ТИРКО

Гр. ФАГОЛЬО

Т. ОРЛЯС

К. РАЛЯФ

З повищих назвищ уложи професію кожного названого!

Розв'язка ребусу з чч. 17—18:

„СИРОТІ ЖЕНИТИСЯ, ТАК І НІЧ МАЛА“.

Розв'язок наспіхо 67. Нагороду за влучну розв'язку одержала п. Олена Омедянцева.

Від Видавництва.

Почавши від 1 листопада ц. р. „Світ“ буде далі виходити двічі в місяць по 16 сторін друку. — Одночасно повідомляємо, що здержимо висилку журналу всім тим, що залягають з передплатою.

ілюстрований журнал, виходить кожного 1-го і 15-го дня в місяці

Ч. 19—20

ЛЬВІВ, 15 ЖОВТНЯ 1926

РІК II

О. КУЛЬЧІНЦЬКА

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ
MYKHAILO HRUSHEVSKY DIGITAL ARCHIVES

ОСІНЬ

Головним явищем наших буднів, це туга за великими постатями, це шукання визначних індивідуальностей. Годі нам звикнути до малих цінностей, яких піддостатком можемо подибати на кожному кроці, вже досить з нас різнородних крикливих кукул, що при кожній нагоді пнуться на контурни і такі гримкі деклямації вмюють виголошувати на теми своїх незаслужених заслуг, що нічого більше не чуємо. Тимто й пояснити мусимо нашу тугу за чимсь кращим, за чимсь, що справді заслуговувало на признання, що булоби не пустим згуком, але виявом повного змісту і корисної праці.

Важке це шукання. Приходиться вдоволити повоєнною мізерією, бо нічого иншого не видає наш загумінок в добу цілковитого декадансу на усіх ділянках нашого злиденного життя. З другої сторони живемо працею тих робітників духа, яких сьогодні або вже немає, або стоять на склоні своїх життєвих днів. Працею тих, що застали незораний ще ґрунт, що класти мусіли перші скиби, що перше зерно кидали в сиру землю.

Завдяки праці цих духових провідників, праці тяжкій і зовсім незавидній, ми сьогодні не маса, але нація в цілому того слова значінню.

Боротьба за термін нації в культурному розумінні деколи трудніша, аніж під політичним оглядом. Історія нашого визволення, історія довголітніх змагань, є наглядним доказом цього. Скільки зусиль вона пожерла, скільки трудів понесено і дорогого часу прогаяно деколи за марну букву, заки ми досягнули право зватися народом рівнорядним з другим.

В боротьбі за екзистенцію як нація, в боротьбі за допущення до спільного культурного стола, в боротьбі за це, щоби не бути погноєм чужої культури, ми вийшли переможцями. Питання це вже рішене раз на завжди і воно вже ніколи не верне на порядок дня.

Заслуга це тих велитнів творчого духа, що на досвітках нашого пробудження дали себе запрягти в першу пару важкого возу і, не зважаючи на кромішну пітьму, яка довкола них залягала, не зважаючи на каміння і груддя під ногами, тягли цей віз без нарікань.

Серед тих гігантів духа визначне місце займає постать Михайла Грушевського.

В серці України, в золотOVERХОМУ Київі склали йому поклін з нагоди шістьдесятих роковин від дня його народження і сорокових роковин його праці.

Ювідей справді важний, ювілей справді заслужений.

Склали йому поклін, не тільки йому найблищі, не тільки певні сфери, серед яких він працював, але всі верстви, що складають поняття новочасної, української нації. І не диво. Мабуть

мало таких постатей, мало заслужених діячів, котрі втішалися такою загальною пошаною і признанням усіх без виїмку.

Західно-українські землі склали поклін Ювілятові устами двох спеціально висланих представників, яких завданням було пошанувати його велику працю, котру він положив, якраз для цієї землі.

І справді, імя Грушевського дуже тісно зв'язане з відродженням західно-українських земель. Тісно зв'язане з тими роками важкої, підготовчої праці, коли цієї праці було більше, аніж самих робітників, коли треба було на скору руку заповнювати всі прогалини, коли треба було зрушувати землю на всіх загонах одночасно, коли

треба було думати за десятки й за ці десятки працювати.

Цю працю зрозумів і виконав як слід Михайло Грушевський в часі свого побуту в колишній Галичині. Бо тут тільки була змога в той час розвинути яку-небудь діяльність, тут тільки можна було приступити до здійснювання далекойдучих плянів, метою яких було відродження не тільки якоїсь частини, але цілої української нації. До цієї праці забрався він, як справді реальний робітник, що розуміє своє завдання і ці наслідки, які його праця принести повинна.

Цю черту реального робітника могли ми помічувати на кожному кроці його сороклітньої діяльності. Завдяки цьому реальному розумінню справ він і сьогодні не сидить безчинно, відірваний від станка, але з молодечим запалом і вповні сил далі змагається там, де кипить життя, де завершується це, що було ним і його співтоваришами праці створене, що було серед невід-

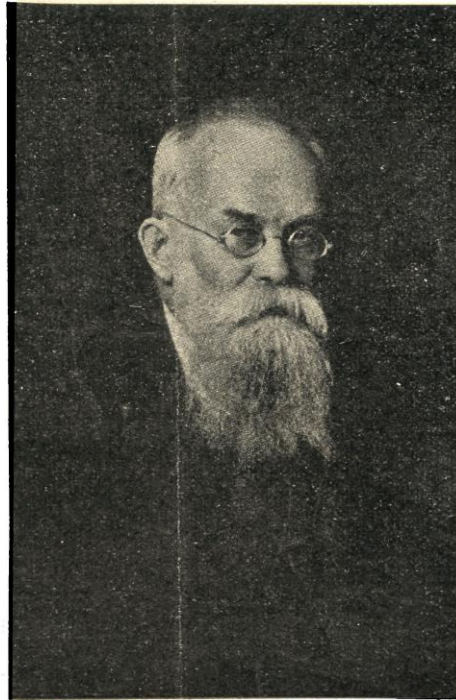
радних відносин започатковане. Реальним робітником був він завжди, був він скрізь, де тільки йому доводилося довше або коротше перебувати, всюди лишалися сліди його наукової і громадянської праці.

На склоні свого віку дожив він цієї щасливої хвилини, що власними очима може оглядати ті наслідки своєї праці, про котрі колись тільки мріяв. Власними очима може ствердити, що не даремні були труди, що зпід пороку століть встала жива нація, яку всі вважали назавжди похороненою і яка далі бажає жити.

Серед повені привітів, посеред безлічі ширих слів признання і пошани, які йому зложено в дни ювілею, мабуть свідомість цього, була для нього найкращим дарунком.

Свідомість, що трівкий промощував шлях, що міцні клав основи під будівлю української держави, в якій, хоч в неповних межах, доводиться йому обходити день свого вповні заслуженого свята.

І. Камінський

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ